

SZERKESZTŐK - OLVASÓK

DANE TIBOR szerkesztő (Kolozsvár-Napoca). — Feltételezem, hogy a *Korunk* hátsóoldali megjelenő írásként olyan szempontokat tükröznek, amelyekkel a szerkesztőség elvben egyetért, vagy ha nem, akkor jelzi, hogy elhatárolja magát a szerző véleményétől. Ez, illetve ennek elmaradása miatt emelek szót Kemény Péter *Könyv az anyag szerkesztéséről* című kritikája ellen. Sajnáltnám ugyanis, ha a romániai magyar nyelvű tudományos könyvkiadás olvasóközönségéről, szintjéről (nem színvonaláról), tartalmáról és céljáról Keménynek az a jól át nem gondolt véleménye, amelyet cikkének első három bekezdése tükröz, egyetemesen a *Korunk* szerkesztőségének véleményével, mert egy ilyen álláspont megkérdőjelezné azokat az erőfeszítéseket, amelyeket eddig a magyar nyelvű tudományos tájékoztató (nem népszerűsítő) irodalom kifejtése érdekében a kiadók tettek. — Készséggel elhiszem, hogy néhány központi intézet és könyvtár elég jól van ellátva angol, orosz, francia, német szakirodalommal, s a hazai román szakirodalom és az idegenből román nyelvre fordított szakmunkák száma is közel kielégítő. Szól tehát a romániai magyar nyelvű szakkönyv Kemény szerint „talán a tanároktól a szakmunkásgárdáig” terjedő közönségnek, és próbálkozzék szakszerzőnk úgy írni, hogy a közönségből is meghódítson néhányat. Ezzel szemben az igazság az, hogy olvasóközönségünk jelentős része — szocialista közoktatásunk eredményeként — anyanyelvén sajátíthatja el (többségben reál osztályokban) érettségi szintű tudományokat; a matematikai, fizikai, orvosi-gyógyszerészeti és más fakultásokon Kolozsvárt és Marosvásárhelyen a szakkollégiumok egy részét magyar nyelven hallgathatja, anyanyelvén vizsgálhatja; és soknak közülük általános vagy középiskolai tanárként anyanyelvén kell oktatnia olyan tárgyakat, amelyeknek szakkifejezéseit az egyetemen román nyelven sajátította el. Véleményem (amely a Dacia magyar nyelvű szakkönyvkiadásában vezetőségünk egyetértésével érvényesül) az, hogy nekünk itt és most e meglehetősen széles réteg számára kell főleg tájékoztató irodalmat kiadnunk, és mellékesen a barkácsoló, ezermesterkedő olvasók igényét kell színvonalasan kielégítenünk úgy, hogy az érettségi körüli ismereti szintet magasabbra emeljük, ily módon műveljünk átlagolvasóink, valamint a rokon szakmákban tevékenykedő szakembereink érdeklődését kielégítsük, és a már említett pedagógiai-nyelvművelő feladatot is ellássuk. Máthé János szövegében tárgyalt könyve (*Az anyag szerkesztése. A modern kémiai fizika alapjai*) tehát egy kémiai fizikus szakembernek kevés — de például egy mérnökökből és technikusokból álló szakmai munkaközösséget éppen a Kemény által kifogásolt V.6. alfejezet vezetett rá arra, hogy feladatát megoldja. A jó információs irodalomnak az a legértékesebb tulajdonsága, hogy minden kis alfejezete a korszerű szakirodalomtól foglalja össze, s ily módon nálunk és mindenütt kettős célt szolgál: emeli és korszerű szinten tartja az olvasó szakműveltségét, és a más szakterületen dolgozók figyelmét felhívja azokra a lehetőségekre, amelyeket saját szakterületükön érvényesíthetnek. — Minderről még bőven volna mondanivalóm. Tudom azonban, hogy a *Korunk* közelebből kerekasztal-megbeszélésen szándékszik megvitatni a tudományos könyvkiadás kérdését, s nem akarom a puskaporomat előre ellövéldözni.

HELYREIGAZÍTÁS. — Idei 7. számunk 571. lapjáról, a 2. hasáb felülről számított 6. és 7. sora közül, sajnálatos módon, kimaradt Mózes Huba cikkének következő részlete: Ugyanazon ciklusnak a harmadik darabjában már egészen más hangot üt meg Lászlóffy. Társadalmi körképet rajzol, a vers első nyolc sorában személynévmások és személyragok nélküli — nyelvtani — személytelenséggel, az utolsó három sorban pedig a szentenciakimondás személytelenségével. Egy pillanatig sem kétséges azonban, hogy a látszatszémélytelenség a legszemélyesebben átértzett, közösségi indíttatású állásfoglalás kifejezője.

